

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Δύο μνημῶν θεατρικῶν θαυμάτων — τὸν Ἰούλιον δὲν ἔγραψεν ἡ «Εἰκονογραφημένη» διὰ τὸ θέατρον — δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ γραφῆ εἰμὴ σύντομον καὶ μὲ ὀλίγας κρίσεις.

Ὁ Ὄθωνικός κύκλος, ὃς τὸν ὀνομάσωμεν οὕτω, κυριαρχεῖ. Τὴν περυσινήν «Κατοχὴν» τοῦ κ. Βώκου, διαδέχεται ἐφέτος ἡ «Ἐξώσις» τῶν κ. κ. Πολ. Δημητρακοπούλου καὶ Ἀρ. Κυριακοῦ, ἀριθμήσασα ὑπὲρ τὰς τριάκοντα παραστάσεις, πάλιν ὑγράνασα ὀφθαλμοῦς μὲ τὴν μνήμην τοῦ ἀγαθοῦ Βασιλέως, συγκινήσασα, κυριαρχήσασα. Οἱ κ. κ. Δημητρακόπουλος καὶ Κυριακὸς ἔγραψάν τι πλεόν τῆς ἀναπαραστάσεως ἱστορικῶν σκηνῶν, ἐχαρκτηήρισαν καλῶς λαόν καὶ Βασιλέα' ἐδίδαξαν. Ἀπὸ τοῦς διερμηνευτὰς τῆς «Ἐξώσεως» ἀξίζουσι ἰδιαιτέρας μνείας, ὑπὲρ τοῦς ἄλλους ἄλλως τελείως παίζοντες ἠθοποιῶν τοῦ θεάτρου Νεαπόλεως, ὁ δημιουργήσας τὸν σκηNIKὸν τύπον τοῦ Ὄθωνος κ. Πέτρος Λέων καὶ ἡ κ. Χριστίνα Κουκούλα ἡ ὑποδουθεῖσα τὴν Ἀμαλίαν.

Διὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶμεν τοῦ κύκλου ὃς ἀναφέρωμεν ἐδῶ καὶ τὸν «Θάνατον τοῦ Ὄθωνος» τοῦ κ. Γαλανοῦ, δοθέντα εἰς τὸ θέατρον Παντοπούλου μὲ Ὄθωνα τὸν κ. Ταβουλάρην καὶ συγκινήσαντα καὶ προκαλέσαντα συρροήν, μολονότι φιλολογικῶς μὴ κριθέντα τέλειον.

Ὀλίγας πλὴν ἐκλεκτὰς λόγῳ φιλολογικῆς ἀξίας παραστάσεις ἠριθμήσαν δύο ἔργα τὰ «Ρόδα τῆς Ἰουλιᾶς» τοῦ κ. Τάκη Δαραλέξη τοῦ κομψογράφου καὶ τοῦ γλυκοῦ ἀληθινὰ ποιητοῦ μας τοῦ κ. Πολέμη τὸ «Τοῦ βίνκας». Τὸ πρῶτον κοινωνικὸν δράματιον ἔγινε συμπαθὲς καὶ ἐκρίθη εὐμενῶς ἀπὸ ἄλλους, ἐκτός τινῶν ἀποτυχόντων δραματικῶν συγγραφέων. Γραμμένον μὲ γνώσιν τῆς σκηνῆς καὶ τῆς γλώσσης, παρουσιάζει τὴν παρθενικὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία βλέπει εἰς τὸν γάμον τὴν εὐτυχίαν καὶ μίαν πικρίαν ἐκ τῆς πραγματικότητός του. Ἡ ἠρωὴς ἀπελπίζεται, ὅταν βλέπῃ τὸν μνηστῆρά της ἐρωτοτροποῦντα καὶ ἀντικρύζει τὴν στυγνότητα τῶν πραγμάτων, συνέρχεται γρήγωρα ὅταν ἀκούῃ ὅτι ὁ μνηστῆρ της κλαίει, τὸν συγχωρεῖ μὲ ἄλλην τὴν παποθησιν πλεόν ὅτι τὰ πράγματα εἶνε διαφορετικὰ τῶν ὀνείρων, εἰς μίαν ἔξαρσιν φιλοσοφικὴν δυνατὴν καὶ ἐξηγουμένην ὅμως εἰς τὰ «Ρόδα». Ἡ κ. Κυβέλη Μυράτ εἰς τὸ δράματιον τοῦ κ. Δαραλέξη διέπλασεν ῥόλον δυνατὸν μαζὺ καὶ γοητευτικόν.

Τὸ «Τοῦ βίνκας» ἀμεμπτον σκηNIKῶς, ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὰς συχνὰς ἐπὶ σκηνῆς ἐμφανίσεις τοῦ Βελισσαρίου τυφλοῦ, ἀμεμπτότατον εἰς γλώσσαν καὶ στίχους, μὲ δραματικὰς σκηνὰς πολλάς, δυνατὸν ἐδῶ, γλυκὸ ἄλλοῦ, μὲ μίαν θαυμαστὴν ballade θαυμαστά διερμηνευομένην ἀπὸ τὸν κ. Μουστάκαν, εἶχεν ὅλα τὰ στοιχεῖα ἔργου, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἀριθμήσῃ σειράν παραστάσεων μακρὰν. Ἡ ἐκτέλεσίς του ἀπὸ τὰ πρωταγωνιστοῦντα

πρόσωπα τὴν Δ^δ Μαρίκαν Κοτοπούλη, τὸν κ. Κοτοπούλην, τὸν κ. Μουστάκαν καὶ τὸν κ. Σάββαν εὐσυνείδητος. Δυστυχῶς τὸ ἔργον — ὅπως καὶ τὰ «Ρόδα» — εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ εἶνε λαϊκόν, νὰ μὴ κάμῃ παραχωρήσεις πρὸς τὸ κοινόν, νὰ μὴ περιέχῃ παμφόλυγας πατριωτικὰς καὶ καλόν, σμιλευτόν, μὲ ἀξίαν ἐγκατελείφθη ἔνιωρις.

Ἐὰν ἀναφέρωμεν ἐδῶ τὰς ἀξίας λόγου μεταφράσεις. Ἡ «*Κυρά τῆς θάλασσης*» τοῦ Ἰψεν, ἢ «*Φρανσιγιόν*» τοῦ Δουμά μεταφρασθεῖσα ἀπὸ τὸν κ. Εὐσταθίου καὶ ἢ «*Κυρία Μογκοντέν*».

Τὰ πρῶτα μὲ ἀξιῶσεις φιλολογικῶν ἔργων καὶ μὲ ἱκανοποίησιν τῶν ἀξιῶσεων αὐτῶν εἰς ἐπιτυχίαν μεταφράσεως καὶ εἰς διαρμηνεύσειν ἰδίως ἀπὸ τὴν Δ^δ Μαρίκαν Κοτοπούλη. Ἡ τρίτη, φάρσα πρόχειρος, κυριαρχεῖ ἐπὶ δεκαπενθήμερον χάρις εἰς τὸ κωμικόν τάλαντον τοῦ κ. Σαγιώρ τῆς «*Ν. Σκηνηῆς*», ὁ ὅποιος ἐφέτος — εἶνε ἢ ἀλήθεια — ἀπέμεινεν ὁ μόνος δυνατὸς κωμικὸς μας. Ἐγέλασεν ὁ κόσμος μὲ τὴν «*Κυρίαν Μογκοντέν*» καὶ ἐγέλασε πολὺ τὸν πλατὺν, τὸν ἀναφυκτικόν, τὸν εὐεργετικόν γέλωτα.

Ἡ «*Μαραθῶνιος δρόμος*» τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίνῃ εἶνε ἄλλη ἐπιτυχία τῆς «*Ν. Σκηνηῆς*». Ὁ χιουμοριστὴς χρονογράφος ἔγραψε μίαν ἐξυπνὴν φάρσαν καὶ συγχρόνως ἔρριψεν εἰς τὴν σκηνὴν ἕνα κομμάτι τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας μὲ ὅλα τὰ φαιδρά της. Τὴν ἐσατύρισε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὐφυέστατα καὶ εἰς ὅλον τὸ Πανελλήνιον, εἰς ὅλα τὰ γεγονότα, μὲ σκηνὰς καὶ φράσεις καὶ μὲ μίαν λέξιν ἀκόμη ζωνρότατα χειροκροτηθεῖσας. Ὁ «*Μαραθῶνιος*» ἐπαίχθη ἐπὶ μακρὰν σειρὰν παραστάσεων, ὑπῆρξε δὲ ἑσπέρα του καθ' ἣν τὸ ταμεῖον του ἔπαυσε νὰ πωλῇ εἰσιτήρια. Ὁ λαὸς, παρ' ὅσα καὶ ἂν λέγωνται, οὐκ εὐνοεῖ ἑλληνικὰ ἔργα, ἠγάπησε τὸν «*Μαραθῶνιον*» διότι εἶδεν εἰς αὐτόν ὄχι μόνον τὴν εὐφυῆ τῆς φάρσας, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐφυῆ λεπτὴν ὁμῶς καὶ χαριτωμένην σάτυραν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἐλαττωμάτων του καὶ ὅσων ὁ ἴδιος σατυρίζει. Ὁ κ. Σαγιώρ ὡς δρομεύς, στήριγμα τοῦ ἔργου πάλιν, καὶ ὁ κ. Κούρτζης ὡς γκαρσόνι δημιουργὸς ἐνός καλοῦ τύπου.

Ἡ «*Ὁ Καποδίστριας καὶ οἱ Μαυρομιχαλεοὶ*» τοῦ κ. Σπ. Ποταμιάνου εἶνε τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ μηνός. Ἐξω ἀπὸ τὸν Ὀθωνικὸν κύκλον, σκηνικῶς τέλειον, μὲ ἄψογον γλώσσαν ἀναπαριστᾷ τὰς πεπλανημένας ἰδέας μιᾶς ἐποχῆς, τὰς καταληξάσας εἰς τὸ δράμα τοῦ Ναυπλίου, καὶ συγκινεῖ μὲ τὰς ὄντως τραγικὰς σκηνὰς του, ἐπάνω ἀπὸ τὴν τραγικότητα τῶν ὁποίων ἐπιπνέει ἢ ἄλλη ἐκείνη νὰ παρεξηγηθῇ τόσον ὁ πρῶτος Κυβερνήτης μας ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του. Εἰς τὴν τελείαν ἀναπαράστασιν τῆς ἐποχῆς συνέτεινε πολὺ καὶ ἢ ἐπιτυχῆς, ἢ τελεία δύναται τις εἰπεῖν, ἠθοποιῶτα τῆς κ. Βερῶνῃ, τῶν κ. κ. Λέοντος (Καποδίστρια) καὶ Γεννάδῃ (Μαυρομιχάλη) καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ θιάσου. Αἱ ἀμφιέσεις καὶ τὰ σκηνικὰ τέλεια.